

CLARINET

PERIÒDIC INDEPENDENT — I DECENT PER LA JOVENT

10 Cts.

LA FESTA DELS JOCS FLORALS DE GIRONA

CARME AUDOUARD

M.ª LLUISA CARRERAS

CONCEPCIÓ XIFRA

PAQUITA BARTRINA

CARME FERRER

DOLORS MATAS

MONTSERRAT CÚBIES

Clarinetades

LES DUGUES «VOLTES»

Tenim a Girona una col·lecció de *voltes* que fa feredat.

Voltes d'En Rosés; *Voltes* de Sant Agustí; *Voltes* de la Plaça del Grà; *Voltes* de la Plaça del Vi; *Voltes* de la Rambla...

Però de totes elles, les que tenen fama, les més característiques i típiques, les més gironines, són les de la Rambla i les de la Plaça del Vi.

El caràcter seu, és completament oposat. Si a la una li diuen blanca, l'altra se li dirà negra; si una fos el dia, l'altra seria la nit.

La única semblança que hi ha en elles és aquell aspecte rònc, feixuc; la desigualtat d'arcs que tant la una com l'altra presenten.

Però la vida de la una i la de l'altra és lo més distint.

Són les de la Rambla les de la gatzara, del moment, dels cafés, presentant un escaient aristocràtic escotat. Són les voltes de la joventut; del amor; són el nostre temple del somriure i de les mirades; en elles i per anar en elles les nostres donzelles estrenen llurs vestits; es fan una «toilette» esmerada, pulcre... Són les voltes de les eternes files de taules i cadires on s'hi *costipen* les nostres dames respectables.

Les voltes de la Plaça del Vi, són les del recolliment, són més filosòfiques, més romàntiques. En elles hi passejen les viudes retirades i les beiates que esperen l'hora d'anar a oïr el sermó que dirà el *Padre X* en el Sagrat Cor; en elles hi ronden les normalistes que no van a les de la Rambla, car allí hi ha massa distracció i no convé puix han d'estudiar... Són les voltes dels estudiants per capellà i d'algun sacerdot desvagat.

Les de la Rambla, encomanen un somriure, i unes ganes de parlar propies de la joventut.

Les de la Plaça del Vi, encomanen una serietat misteriosa com la que es nota a l'entrar dins la volta immensa de la nostra Catedral. Inclús sembla, quan passem per aquestes voltes, vinguin ganes de descobrir-nos la testa.

—Ola! Tu, avui em faràs conèixer a n'aquella donzella que parlarem l'estiu passat.

—Si, home!

—Ont ens trobarem?

—A les Voltes de la Rambla ont ella segurament irà.

—Ola! Ont vas tant pensatiu. Quan parlarem d'allò?

—Es lo que ara pensava. La cosa s'enreda. He calculat i hem d'anar amb cuidado.

—Ont ens podriem trobar per parlar-ne.

—A les Voltes de la Plaça del Vi.

XINXOLA

Aristocràtiques

¡Què dolç el ball i què gaia la festa quan hi ha esbeltesa de dones! Si mai s'ha dit que l'entrada en una sala ens dona als ulls la muda admiració de la bellesa, devem dir-ho de les festes que han tingut lloc a n'el Casino de nostra Girona.

No podran pas dir, nostres dames, que en nostre Casino no és dança per què els balladors tenen la vergonya del primer moment: aquest any, gairebé pod dir se, tenien la vergonya del després: ufanosos anaven a

oferir sos presents a les dames i ufanosos passejaven per la sala amb el goig del nen que ha hagut la mellor fruita. Després del primer moment, — el més dolç puix era el de l'orgull complet, — venien la dança i les paraules baixes, — res en la superfície i tot l'amor en l'ànima.

Quants noms vaig tenir als llavis per a adorar-los! Maria Antonia: Dolça Maria Antonia que tens en els ulls divins i negres tota la recança d'una vida que n'hi haurien tants que com un present t'oferirien... — Montserrat: Tota esbelta: jo voldria haver en mí l'Amor per rendir-te: mai com allavors series excelsa. — Paquita: La bruna adorable: no estimes pas Girona que t'ha vist, la primera, vestida de llarg, però nosaltres havem la galania d'adorar-te per què personifiques la bellesa...

¡Què fredes les lloances amb totes vosaltres dones que vâreu esser en nostre Casino! Sols sé que jo, al dançar, hauria volgut desaparèixer perquè quedés més iixent l'armonia de les que em van volguer per company d'un moment inolvidable.

Flirts? No van pas esser sols a tenir los la Desoy i En Saguer, ni En Riera amb la Regina o sa germana, que en això molts me han consultat el seu dubte, que jo (que no soc pas dins del cor de *nostre home*), no vaig pas poder aclarir.

No van pas esser ells sols, ni l'Agna amb el seu, ni la Montserrat amb el que li plau, ni la Manolita amb el seu *bebé*, ni... tota la corrúa de dones desitjables amb nois envejats, no. Tots nosaltres vârem tenir nostre *flirt* en la dança, amb la mirada i amb la paraula, que en dies aixís, no comprèn pas l'ànima quieta i en contemplació de si mateixa.

Una historia que sembla un "cuento"

A L'AFRICA MINYONS...

I

D'allí un poblet de la terra de Maria Zantízima, vingueren els esposos D. Zacarías i D.ª Zeferina; no obstant de que venien a ocupar un empleo que'ls hi podia fer esperar un bon pervindre, vingueren tots contristots.

I no n'hi havia per a menys: haver d'anar a raure a Catalunya! Bé'les hi deien prou els seus compatricis:

—Maz oz hubiera valido ir-ar Marrok que no con los catalanes.

Però la sort no ho feu aixís i se tingueren de conformar diguent:

— Er día que no podamoz aguantá maz con los catalanez, tocaremox laz de Villadiego.

II

Segons els càlculs dels empleiats, feia tres mesos que's trobaven en el *desterro*; però segons el de la veïna feia un segle; tan era lo que n'estava cuita i sofregida d'aquell parell de veïns nous.

I creguéu que tenia raó per estar-ne, doncs semblava que aquell parell i'haguessen presa, lo que se'n diu *per primo*: car com que'ls nous veïns, malgrat tenir bon sou, no miraven gaire pels estalvis, resultava que a mig més, no tenien *paniç*, fent, allavors, pagar els plats trencats a la veïna, creguts de que hi tenien un dret, trobant-se, com se trobaven, en un país per conquerir: que'ls hi faltava pa o bé oli, una tomata, un pebrot, una seba, naps o cols, xeribies o fa-

sols, cap a cà la veïna *a que ze lo preztara*.

I no creguéu que això fos de tant en tant, no: ho feien més sovint que no pas ficar-se en Bassols de peus a la galleda

III

Tant va el canti a la font, que's trenca; i aixís va passar amb la veïna i els castellans empleiats, car aquella se negà rotundament a deixar... per sempre als seus *clients*, doncs aquests li demanaven no res: un llençol per la muda.

Però fillets que va haver fet! El cas va promoure una guerra pitjor que la *europèia*.

Mireu com va anar:

La *empleiada* demana a la veïna lo que fa el cas; veïna es nega a deixarli dient que ja està cansada de mantenir-los; la castellana davant d'aquesta negativa, s'enfada i té un accident, (i raó que tenia d'enfadar-se; encara gracies que li emmatllévés). El marit d'aquesta al saber-ho baixa enfutimat, i atunyina a la veïna: el nebot d'aquesta que ho veu, agafa pel coll a l'empleiat i me li fa treure tres pams de llengua; allavors la castellana torna en sí, i al veure que escanyen al seu home, tot és esgarrapar al nebot de la veïna i aquesta vinga escabellar a la castellanà perquè esgarrapa al seu nebot: i atunyinant l'empleiat a la veïna, el nebot a l'empleiat, la castellana al nebot i la veïna a la castellana mouen tal esvalot que tot el veïnat va en doina corrent a més poguer a posar la pau a n'aquell conflicte.

I sort que fou aixís, sinó hauria estat allò un *campo de Agramante*.

IV

Pocs dies després, el matrimoni empleiat, empaquetava els

pocs mobles que tenia, disposant-se a tornar al seu país havent enviat abans un telegrama als seus parents, quin redactat és el que segueix:

Venimoz enzeguida: no poder aguantar er trato de loz catalanez.

—(?)

MANEL DE LES CASILLES.

Acta de constitució de la "Juventud Maura sí!"

El noi Bartrina és elegit president, per tretze vots contra zero.

El noi Bartrina s'emociona i un cop calmat diu:

Companys: Rousseau, va dir que'ls pobles havien d'esser forts (tots: molt bè) i per això lograr, s'ha de tenir ideals: i nosaltres en tenim un: Maura sí! (sorollosa ovació).

El belga Rivier, en la seva *Introduction historique au Droit romain*; l'italià F. Serafini en la seva *Istituzioni di Diritto romano comparato al Diritto civile patrio*; el francès Accarias en el seu *Précis de Droit romain*, i l'alemany Karlowa en el seu *Römische Rechtsgeschichte*, tots diuen lo que acabo de dir. (Biba en Bartrina!) Companys! He dit.

En Bosch: Demano la *palabra*. Companys: Jo, filosòficament considerant, he fet un gros sacrifici acceptant el càrrec que m'heu dat, doncs quasi que m'hauré de dar de baixa dels *Lluïsos*. Però si ho he fet, és perquè és lògic que formem una societat amb llurs agravants i totes les seves coses que l'Ètica requereix.

Tenim de combatre als catalanistes. Sobretot a la «Juventut Catòlica Regionalista» que per això ens hem constituït. Si ells són 100, us puc demostrar filosòficament (una veu: no, que és tard) que nosaltres serem 200.

Biba En Maura sí! (veus: Biba! Biba!) He dit.

En Forn:

Jo si he demanat la paraula com-

panys, ha sigut per llegir-vos una carta que he rebut d'En Maura (aquí, tira un capellà, que tapa l'ull d'En Gomis) firmada per ell mateix. (Es treu 25 o 30 cartes i d'entre mig, llegeix la que diu d'En Maura. Les demés són d'artistes madrilenyes). Biba En Maura sí! (Bibal)

En Gomis: Jo zenyo era de la Joventut Catalanizta i me n'he zeparat perquè ataquen al meu germà i el motegen. (Molt bè!) Ja sé que diran que jo zoc com ell, que a Lleida era republicà, a Madrid lliberal, a Girona catalanizta i ara carlí, però m'ez igual i zi xerren molt els palizarem. (Sorollosa ovació).

En Sagrera Vizcaino, entre amb els sacs lacrimales bufats com unes pilotes.

Bibal Biba En Sagrera! L'ovació és tan gran, que'l cobrellit que hi havia remargat al balcó, va desfer-se, tapant aquelles vergonyes.

No havent-hi res més a dir, se'n varen anar a dinar.

MIURA sí!

Post-Fires:

No ha dimitit l'arcalde.

L'artilleria no ha arribat.

El cabals presupostats per a festes, com s'invertiren?

L'empresa Mestres, ens tractà com a veritables deixebles.

A excepció d'alguns coneguts artistes, els demés foren debutants sense experiència. Cridà l'atenció, un graciós baríton que quan cantà remena el cul.

Quina monada!

Convé de debó una estrenyida pel sostre del Teatre Principal. Aixís meteix, una emblanquinada a la bassa i una mica de «Zotal». Bruts!

L'empresa Rodés, tenia millor quadre artístic; però, fillets,

quins chors i quin director més nerviós.

Gats i conill, tot és d'un pel...

La Comisió de festejos marcà els seus individus amb botons: no en vàrem veure cap a la funció civico-religiosa, però en els demés espectacles de pago, a dotzenes.

En el Teatro del Entoldado l'últim dia d'òpera (per lo menys) els taquillers venien entrades que'ls porters no coneixien, motivant algun incident còmic que fou molt comentat.

Miau... marrau...!

Històric.

Uns empleiats de l'Estat con-

DAVID

Amb això de les Fires, han vingut una sèrie de dametes conegudes, que realment ens feren gaudir bons ratos.

Una d'elles és la Pepita, aquella elegantíssima dameta que tan bon record ens deixà quan la seva marxa a Barcelona.

Aquella Pepita que quan vivia la nostra vida s'estava a la Ronda de En Ferran Puig.

Aquella Pepita... Montardit!

Hem tingut per Girona a una Matilde de Figueres. Aquella bella i simpàtica nina, ens captivà de tal manera que quasi diríem lo que no gosem. Es un secret.

Diumenge prop passat, ens deixà. Celebraríem que li hagués provat i que li quedin ganes de tornar.

Una filla d'aquesta costa brava tan encisera, presidí la Festa dels Jocs Florals de nostra ciutat.

Una filla de marina que com la mar

templaven els ballets dels caballins. Tot d'una va comparèixer un altre camarada i amb tò burlesc digué:

—Vamos, eso son cosas de Oviedo...!

A lo que contestà un pagès, fort en geografia:

—No senyors, que són de Sant Feliu de Pallarols.

Els ciutadans de Girona han escullit els homes que deuran administrar els seus bens comunals quatre anys per lo menys.

Per lo vist, qualsevol ciutadà és bo per a regidor. Com no demanen certificat de bona conducta, com per a ser porter o escombriaire.

és bella i hermosa. Na Carme Ferrer ens feu gaudir per sa bellesa franca i catalana.

L'enhorabona rebi aquesta damisella de part nostra.

En Quimet, el jove advocat el vegegrem que pujava als caballitus amb la dolça Carmela.

Preteren seient cada u en un tatanó i amunt i crids!

Fem vots perquè els amors d'ambdós genets, arribi més lluny que no arribaren al damunt d'aquells cavalls de cartró.

Ara que parlem dels caballitus hem de fer constar les vegades que va anar hi l'Estrella.

Aquella normalista tan simpàtica i tremenda, va provar d'anar amb tots els aparells que hi havia en la colossal baldufa. Es ficà en una banyera, en un cotxe, en una barca, en un tatanó.

De la Festa dels Jocs Florals d'enguany

FLOR NATURAL

REGINA DE LA FESTA

EL FRUIT SAGRAT

L.: Immunitat

Quina donzella mostrarà el pit nu
al vent que passa i a l'esguard que llu?
El pit recòndit en la vestidura
com una fruita encara no madura?
Com una fruita dins l'espès fullam
que el vent d'autumne llençarà pel camp?
L'escòt encara—bell començ de branca—
mes no la fruita que el fullatge tanca.
Perquè les pomes oferís al vent,
sens cap temença ni cap turbament,
una paraula sols li cal, preclara:
li cal no més que l'anomenin Mare.
O, fruit sagrat! Distint de tots ets tu
que el risc allunyes quan devens madû,
i per lliurar-te, si calgués, d'ofensa
un sol infant és ta millor defensa.

JOAN ARÚS COI OMER

NA-CARME FERRER

Quan ens agradà més, fou quan
anava al damunt d'un *tàtano* puix a
l'enlairar-e semblava talment una es-
trella.

Cardona i Oviedo, les dugues gen-
tils dametes, que rondar per nostres
carrers, en les passades fires les ve-
gerem que probaven llur sort amb
els papers que treia l'ocell d'aquella
vella del pont de S. Agustí.

Cardona el traguè de color verd.

Oviedo, vermell!

Si lo quo deien els paperets eren
tan bell i significatiu com el color
dels papers, l'enhorabona!

Dies passats en el cine fou obse-
quiada amb una capsa de caramels
una Normalista de La Bisbal, per un
jove del carrer de la Rutlla i els seus
companys.

Comprengué la gentil Maria que
aquells joves se reien d'ella no'ls vol-
gué acceptar.

Un concell li donarem nosaltres ja
que som pèrits en la matèria i és que
els caramels no'ls accepti, però pren-
gui el cor del referit jove, donques els
homes escasegen, i sentiriem molt
que'es quedés per vestir Sants.

Oh! angelical Leonor. Tu, que no
vols anar a les Rambles perquè els
gironins no puguin gaudir dels teus
perfums i perquè la tasca que diaria-
ment has de fer t'ho priva, sàpigues
que amb el petit tragecte que hi ha
del Col·legi de l'*Ave-Maria* a la Nor-
mal ja has inspirat a un jove *maestro*
Nacional, o sinó mira el vers que hem
trovat dedicat a tu.

«Me has dicho bella Leonor
que en un hermoso parage
ocultos entre el ramage...»

Ja n'hi ha prou d'aquest color!

L'elegant i pulcre Joaquim devot de
les petjades d'Hipòcrates, en nostre vi-
da l'hem vist tan obsequiós i galant com
demostrà ser-ho en les passades fires
gironines. La favorescuda es una ele-
gant i aristocràtica damisella La
Guixolense, la qual ostenta el títol
de marqueseta.

Una de les més belles forasteres
que Girona ha hostatjat, malgrat els
mils anys que conta de existencia és
la simpàtica i bellíssima *Agnà*. Es de
Perpinyà, i si totes les catalanes de
la França són com ella, a fé de Déu
que'l Roselló ha d'èsser el Paradís amb
tots els ets i úts.

Oh! *Agnà*: els gironins esperem amb
fruició unes altres fires per a poguer
admirar i contemplar extasiats la te-
va cara d'angelet.

Dels actors de la Companyia de
Opera del nostre Teatre Principal,
els que més llorers conqueriren foren
en Navarro i en Cortada.

Nosaltres sabem que's degut a que
d'un palco proceni ont hi havia quatre
angelets, la Montserrat, l'*Antonita*,
la Mercè i la Pepita, baixés un fluit
que comunicés als dits artistes un tó
passionatto en crescendo en un *si* te
quiero menor, ai! major.

Aquella Maria de Port Bou de qui
dies enrera parlavem, aquestes pa-
sadas fires va honorar nos amb la se-
va estada a aquesta Ciutat; però ara
la *ingrata* ja ens ha deixat... tristos,
melancòlics perquè nosaltres verda-
derament l'estimem molt a la simpà-
tic, Maria de Port Bou.

La Leonor, aquella riallera Leonor
que ha canviat de taller es queixava
amb un nostre amic perquè l'haviem
posada en les planes del nostre quin-
zenari, diguent que no era veritat lo
que deiem de que un jove de la redac-

ció estés enamorat d'ella i que passés sovint per sota el balcó on ella treballava per veure-la.

I qui sab, qui sab, si aquest jove enamorat era el mateix que la bella Leonor donava les seves queixes injustes.

«CLAR I NET LO VEI TODO,
CLAR I ET LO SABE TODO».

□

Voldria parlar d'una belesa...

Voldria parlar d'una divinitat... de una donzella de cara bruna, que en els seus llavis poques vegades hi surt la rialla, però quan li té és com un bàlsam goridor.

Voldria parlar d'una rosa formosa que està a punt de badar-se, però temo que al parlar-ne se m'esfulli entre les meves mans i el seu perfum s'envoli per l'espai sense que jo en pugui gaudir; i allavors adeu! divina flor, adeusiau ilusions desfetes a les meves mans al posar-s'hi per primera volta.

No voldria jo tocar amb aquestes mans una flor tan pulida com és ella.

Es una normalista seriosa, de posat esbelt i arrogant; quan camina pren l'aire gentil d'una princesa.

Voldria jo esser un Dante per a fer-li versos, les quals estrofes fossin plenes de un amor noble i sincer, que deixaria sentir per ella.

Es una fada vinguda de terres empordaneses i nascuda en la mateixa falda de La Bisbal.

Es... una dameta encisadora que viu amb un carrer que dona en un pont de l'Onyar.

Es una donzella que la seva indiferència per l'amor és tan gran com la seva mateixa formosor.

□

Per aquests dies de fires va venir una dameta de Figueres mestressa del cor d'En Narcís.

Però ara són renyits; les maleïdes renyines s'han posat entre ells dos, separant a dos joves que tant s'estimaven o s'estimen, que és igual o encara mellor.

Però que hi fa que la ingratitude sigui sempre la venjança dels enamorats?

Això de que en un ball de gala, dançar set o vuit balls junts i no dir-se una paraula, és massa per dues persones que'ls seus cors estan junts com els seus cossos quan dançaven!

Apa Carmen una mica de bondat que tot té de passar an aquest món; i tu Narcís *ablenda* el teu cor, aixís com

el teu germà torç el ferro a l'enclusa i que l'amor que us anima fassi tornar-vos més amics que mai, com diu En Cervantes:

«Riñen dos amantes
hácese la paz,
si el enojo es grande
el gusto lo es más.»

Després de Fires

Lema: *Cansat i sense quartos.*

Valgue'm Sant Nin i Sant Non encara estosego; oh, i tot, maleïtsiga!, per aquest maleït envelat.

Res, vaig dir-me: avui haig d'anar d'òpera, però amb això de de les subsistències anar al teatre i pagar tres *peles* i pico... ja en tinc per firar a la raspa; i vaig anar de *baratel·lis*. Mes, ja la vaig pagar cara la rebaixa, puix tinc l'humitat agafada al moll dels ossos com si tingués la tela del *Velarium* agafada com un cataplasma a l'esquena.

Quan compraves l'entrada ja hi anava de regalo el costipat o bé la pulmonia, que n'hi ha que ja la tenen, i qui gemega ja ha rebut; no s'admeten reclamacions a l'aire lliure.

N'hi havia que deien: Home previngut val per dos; i s'emportaven una flaçada i no es treien l'abric de sobre per més que la gent rigués. Però jo, per no fer riure (que més val riure que fer riure), vaig quedar-me (no en panyos menors!) sense abric i ara pago les conseqüències.

Però, vaja, ara ja el portem a sobre; parlem de la companyia que per mi, valia força, principalment el tenor Molleras i la tiple que cantaven de primera, i no menys bé el baríton que complia el seu comès. En quan

als demés, tots bé, i principalment aquelles *dançarines* que, rellamp!, valien un Perú.

Ah! i una cosa: un altre any preguem a l'empresari que quan ens fassi passar un B. L. M. ens hi adjunti un *passé* puix això de dar-nos una satisfacció i després haver de pagar sis rals i agafar un costipat, *vatualisto!*, no fa riure gaire.

HAVANERO

Tatarit-Tataret

Els treballs premiats en els pseudo-Jocs del Centre Moral, foren un desastre complet.

Els dos últims versos de la poesia que guanyà l'Englantina diuen:

«i estimo amb tota l'ànima la terra
aont me va portà el destí de Déu.»

Redeu! Quin serà el destí de Déu! Qui ets tu, oh poeta!, que'l destí de tot un Déu te fa nèixer a un poble de l'alta serra!

Es una d'aquelles coses que nosaltres no les entenem. Som petits.

El canonge Gou té la paraula.

□

En Ventosa i En Rodés, formen part del Govern. L'enhorabona.

Nosaltres des d'aquest humil periòdic, preguem a dits ministres que tinguin la mateixa norma nostra: CLAR I NET. Espanya necessita que es parli clar i que es treballi net.

Creiem que En Rodés i En Ventosa seran els de sempre.

□

Quan l'Orfeó Català cantava en la nostra Catedral, la senyera de la Secció Coral del Centre Moral, fou plantada pels seus *bens* al bell mig de la nau, privant de veure a tots els fidels, el sacerdot que deia la Missa.

Que brutos! Oh! I aquell parrac que sembla un *garric-garrac* com aquells de les fires que's venien pregonats de la següent manera: *Compradio señores! Es la alegría de la suegra; la tranquilidad de la casa!*

□

Els jaumins, feren una proclama electoral, que si no'ls coneixessim diriem que'ns prenen el pèl, puix ells

deien que si triomfessin els seus farien de Girona una ciutat de les més belles d'aquest món de mones.

En efecte: fa uns vuit o nou mesos es va presentar a l'Ajuntament una proposició demanant deixessin construir un edifici segons indicava el plànol que acompanyava dita proposició. Aquest edifici (quin plànol hem vist i podem assegurar que és excel·lent) s'haguera fet en el lloc on hi ha la casa que d'enfront al cine Granvia. És la última que hi ha a la vora esquerra de l'Onyar.

Doncs bé: En Font que és el que mangoneja la comissió, no sabem perquè, però ha fastiguejat al seu amo (el Sr. Bosch) que està decidit a vendre dit solar.

Sí! sí! Girona en manos de esta gripia será París, Londres, Berlín!... o Porqueres que és igual!

El Centre Maurí, tots els dies de fires va ensenyar-nos les vergonyes.

Va posar un cobrellit (color de vi) al balcó, i a fi de que's llegís aquella preciositat de ròtul, remengaren dit cobrellit ensenyant com he dit .. les vergonyes.

Alguns alumnes de la Normal de Mestres, ens pregunten que denunciem a En Font, doncs ell, malgrat no tenir cap dret d'exercir cap càrrec docent a Girona, no explica res més que romanços que no són més que polítiques i històries rencunioses.

An aquell troç de la Ronda d'En Ferran Puig que va de la plaça del Marquès de Camps a la via del ferrocarril, es veu que no hi viu cap regidor.

Sols hi han dos llums! que passen la major part de la nit apagats i per lo tant el vianant després d'ensopagar amb un exercit de bótes, s'exposa a caure dintre aquell solar en venta on sempre hi ha quatre pams d'aigua (essent per consegüent un centre d'infecció i a l'estiu un de música granotesca), puix no hi ha cap senyal que digui: *peligro de muerte*.

En un barri tan ple de perills no és ben just que hi posin llums?

D'En Gomis Llambaies, aquest altre dia ens n'explicaren una que no crec tingui barra per negar-ho.

Ens digueren i ens ho han afirmat, que quan ell estava a l'Escola Super-

rior de Magisteri, es burlava dels que anaven a rebre la Sagrada Comunió, doncs per ell això és un símbol (iii!!!).

Ademés varen afirmar-nos que ell, era partidari de l'Ensenyança lliure (iii!!!)

I an aquí, ha comprat uns rosaris i s'ha dit «Maestro de Doctrina».

Faritzeu!

TRENCA CLOSQUES

Aristides

D'aquesta tarja, fer-ne una de nova que s'hi llegeixi LLAURÓ, amb la condició que hi han d'entrar les mateixes lletres de la primera.

Hem de notar que no és Llauradó, encara que ho sembli; és Llauró, seminarista, mestre de doctrina.

En Font va fer de secretari en els seus «Jocs» i al nomenar el número d'ordre de certa poesia premiada, digué:

—Núm 300 .. 360, ai!, 36.

Ja veieu si ho té el cap el ditxós número 360!

Els maurins poden estar joiosos: en el dictricte que han guanyat, els ha ajudat a triomfar un vot de qualitat; saben quin? el d'En Pepet «Gitano»; però me sembla *companys* que és degut a la gran *propaganda maurista* que es feia an aquell dictricte.

En Gomis, al veure que tothom demanava que l'«Orfeó Català» cantés «Els Segadors», deia treient foc pels uials:

«Demanen palla!»

Es clar home que'n demanaven! No veus que a l'Editorial s'acaba! ..

Mossèn Freixas, ha fet llit alguns dies a causa d'una caiguda que sufrí baixant i pujant escales.

Celebrem que no hagi sigut res.

Històric.

Dos pagesos passen pel pont de Sant Agustí i al veure aquelles estakes clavades a cada cap, l'un diu a l'altre:

—Què significa això?

—Home, és perquè no hi passen les vaques!

El Bram de Porqueres ha tornat morir. Si és necessària una *esquela* per fer-lo ressucitar, ho diguin!

Hem arribat al cap d'avall.

Els llums de Girona, no poden anar ni amb rodes.

Fins quan, senyor «Conde», fins quan!

Déu meu, il lumineu-lo!

Escolta Bartrina:

Tu que t'escandalitzes per poca cosa, ja t'has confessat que'ts soci d'un Centre quins caps, en certes eleccions, dirigien una quadrilla de criminals, diguent: «Aquest és *separatista!*», i tot seguit s'oïa ¡Pum!?

Avui publiquem dues fotografies de la verdadera Festa dels Jocs Florals de nostra ciutat.

Com podran veure els nostres protectors, hem fet un gros sacrifici, puix hem millorat la qualitat del paper i els fotogravats ens costen un ull de la cara.

Ho fem constar degut a la humilitat nostra.

S'han celebrat les eleccions.

Els d'El Norte estan que bufen.

Els d'El Gironès, que no s'hi veuen.

Els de Patria canten llurs *absoltes*.

Els republicans, s'encomanen als dimonis.

I els de CLAR I NET diuen:

Que bailen!

Els maurins diu que faran una «Joventut».

Els hi recomanem que en lloc de Joventut, fassin una societat funerària.

CORRESPONDENCIA

S'ha extraviat una carta pertanyent a CLAR I NET, que anava dirigida a casa d'un redactor.

Si algú no és atès amb alguna cosa, segurament serà a causa d'aquest *percepció*.

Floralda : Molt bé. Això sí que és d'home. Si els maurins ho saben, són capaços d'enfilar-lo.

Ros : Ai, filllet! En Burgas ja fa temps que és desterrat.

Oi que és una llàstima? Tan *sabroso* que era!

Carmencita P. : Avui o demà reberrà una carta.

Impremta Dalmáu Carles, Pla i Cia.- Girona.

Redacció i Adm. : C. de Santa Eugènia, 18.

LA CREU-ROJA

Farmacia: Ortopèdia: Perfumeria

F. de A. Roca

NO TING CAP SUCURSAL

Gabinet Ortopèdic
Especialitat en Braguers
i Faixes ventrals
Sevei permanent

Plaça de l'Oli Girona

Dalmáu Carles,
Pla i C.^{ia}

Editors

Girona

AMERICAN BAR

RESSOPONS :: DOLÇOS

REFRESCS

VINS DE MARCA

— Obert tota la nit —

Rambla, 11

F. Solà
Optic i Joier

Rambla de la Llibertat, 26
GIRONA

**CLAR
NET**

QUINZENARI FESTIU

Caricatures: Art: Literatura: Humor

Es ven a can Franquet, a can
Dalmáu i an el kiosc
d'En Ciriacu.

Sastreria SMART
de J. Fernández

Ciutadans, 11

Gran novitat

SASTRERIA

*Alfred Ferrer*Trajos per a Senyora i Senyor
a preus limitadíssims

Se fan etxures portant la roba

Diploma d'honor
en el Concurs de París de 1914

Plaça de la Constitució, 4
i Bell-lloc, 2, 1.º
GIRONA

VINS I OLIS
LLUIS SERRA

ESPECIALITAT EN VINS
:: RANCI I MOSCATELL ::

Es reparteix a domicili

Plateria, 4

GIRONA

WERTHEIM

Les màquines per a cosir
i brodar de més renom

REPRESENTANT:

RAMÓN BOIX

Ballesteries, 17

Casa Maresma

Guants i Novitats

Girona

Confiteria NEGRE

Refrescs :: Cafés
Licors :: Pastes

RAMBLA

Retraten amb economia
a la Rambla de Llibertat,
al saló de fotografia
ont treballen de nit i dia
qu'es NOU STIL anomenat.